

Chương 16

Biết bố mẹ khó tính, Hạnh không nói về chuyện tình cảm của mình nhưng vào giữa năm cuối đại học thì ông bà vô tình đọc nhật ký và tập thư tình của Hạnh. Không nói gì với con gái, ông bà tự tìm tới nhà Dũng Khói.

Với bà mẹ Dũng Khói thì cậu con trai là ý nghĩa của đời bà. Khi con trai vào đại học, thành một chàng trai thông minh, mạnh mẽ, bà thấy mọi vất vả được đền đáp. Bà có cảm tình ngay lần đầu Hạnh tới thăm nhà. Qua chiếc xe đạp, quần áo và lời ăn tiếng nói, bà biết cô gái là con nhà gia giáo và giàu có. Bà mong có một cô con dâu như thế nhưng cũng ngại vì điều kiện nhà mình. Hơn bao giờ hết, bà ước có một ngôi nhà mới cho con trai.

Khi cha mẹ Hạnh bất ngờ tới hỏi chuyện về cuộc sống hai mẹ con, về bố của con trai, bà lúng túng vô cùng. Bà không thể kể về điều ấy, có kể thì người ta cũng không thông cảm được. Cuộc viếng thăm khiến bà lo lắng nhưng bà giấu con trai chuyện ấy. Suy nghĩ mãi thì bà hiểu rằng chẳng làm gì được, bà đã gắng gỏi từng ngày nhưng sức lực và khả năng một người đàn bà có hạn. Có duyên thì chúng nó đến được với nhau, bà tự an ủi mình. Mọi chuyện ở đời còn do số phận. Ai có thể ngờ đời bà lại như vậy. Cái tốt, cái đẹp không đúng chỗ, đúng lúc chưa chắc đã là hay. Giá như trông cũng bình thường như chúng bạn thì ngày ấy bà đã không lọt vào mắt của kẻ ấy, số phận đã không đẩy bà vào cái ngã rẽ cô đơn, vất vả như thế.

Sự lo lắng của bà hoàn toàn có lý. Sau lần ấy, cha mẹ Hạnh cấm con gái quan hệ tình cảm với Dũng Khói, bảo là Hạnh còn trẻ, phải tập trung vào học hành. Lúc đầu, chúng tôi không biết chuyện, chỉ thấy hai đứa rất buồn. Có hôm, Hạnh đến lớp với cặp mắt sưng đỏ. Tôi đoán là hai đứa cãi nhau. Sau khi Hạnh chuyển sang lớp khác, Dũng Khói mới nói với chúng tôi. Cha mẹ Hạnh xin đổi lớp cho Hạnh và cấm con gái gặp người yêu. Không biết có ai theo dõi mà mấy lần hai đứa gặp nhau, ông bà đều biết. Hạnh bị quở trách nặng nề sau mỗi lần gặp.

Một chiều, khi hai thằng đang đạp xe về nhà thì một cô bạn cùng lớp thờ hồn hên đạp theo đưa cho Dũng Khói mảnh giấy.

“Góm, đuổi theo hai ông tướng mệ đứt cả hơi!” Cô bạn cười rồi quay xe theo hướng khác. Dũng Khói đọc, mặt rạng lên.

“Mày về trước đi, tao đi gặp Hạnh đây!” Nó reo lên, gò lưng lao đi.

Cái ghế đá hai đứa hay hẹn nhau ở sát hồ đã có một đôi khác ngồi. Dũng Khói tìm một chỗ khác thì thấy Hạnh đang đứng cạnh góc lộc vừng. Nó tới sau và vòng tay bịt mắt Hạnh.

“Bị lừa rồi, em chẳng nhìn thấy anh trước rồi ấy!”

Nàng cười, gỡ tay Dũng Khói.

“Trời ơi! Em gây hấn đi!” Gã trai nhăn mặt, cầm tay Hạnh.

“Vì nhớ ông tướng quá đấy!”

“Anh cũng nhớ em tới chết được đây!” Nó cười, nụ cười rộng làm cặp mắt xéch hiên hấn đi. Nó thềm được ôm thật chặt cho thỏa nỗi nhớ, nhưng chung quanh nhiều người đi lại, nó chỉ dám xiết chặt tay Hạnh.

“Ái! Định làm gãy tay em hả?”

“Ôi, anh xin lỗi!”

Nó đưa tay Hạnh lên thổi.

“Đừng anh!” Hạnh xấu hổ liếc mấy người đi ngang qua, định rút tay về nhưng Dũng Khói cứ nắm chặt, áp vào ngực.

“Thế nào thì chúng mình vẫn mãi yêu nhau em nhé?” Gã trai nói.

“Vâng!” Hạnh đáp nhỏ, như bị thôi miên bởi ánh mắt như có lửa của người yêu.

“Sau khi tốt nghiệp, anh tìm việc ngay và sẽ làm thật giỏi để bố mẹ em có thể yên tâm trao nàng công chúa của họ cho anh!”

Hạnh im lặng.

“Sao thế em?” Dũng Khói hỏi, nghiêng đầu, tìm mắt nàng. Hạnh nhìn ra mặt hồ. Mấy tháng qua, bị bố mẹ dần vặt nhiều nhưng nàng không muốn nói tới việc ấy. Những điều ấy nghe xa xôi quá. Bố mẹ khắc nghiệt thế, thuyết phục sao được. Hạnh không kìm được lòng, ôm lấy Dũng Khói, áp mặt vào ngực người yêu, bắt chấp ngại ngần với những người đi dạo bên hồ. Gã trai sung sướng choàng tay ôm người yêu, ngây ngất với hương bưởi quen thuộc. Vai Hạnh rung lên, Dũng Khói thoáng ngỡ là Hạnh cười nhưng tiếng nức nở khiến nó sững người.

“Sao vậy em?” Hỏi theo thói quen nhưng lòng nó cũng chùng xuống.

“Anh biết! Anh biết! Khó khăn rồi sẽ qua thôi! Chúng mình sẽ có nhau!”

Ngay cả lần gặp đó bố mẹ Hạnh cũng biết được. Ông bà tuyên bố Hạnh phải dứt khoát chấm dứt chuyện tình cảm, nếu không sẽ gửi nàng vào với bà cô trong Sài Gòn. Sự dẫn vật cùng với sức ép của việc học năm cuối làm Hạnh suy sụp. Nụ cười như mất hẳn trên khuôn mặt. Dũng Khói biết nỗi khổ của người yêu mà chẳng thể làm gì ngoài việc gửi thư động viên qua các bạn gái cùng lớp. Nhiều lần tôi thấy nó bần thần ở một góc nào đấy trong trường để đón ánh mắt Hạnh. Hai đứa chỉ lặng lẽ nhìn nhau mà chẳng dám chạy lại như trước. Tình cảm dồn nén lại khiến nhu cầu bày tỏ tăng lên. Nhìn thấy người yêu từ xa xong, Dũng Khói hí hoáy viết vào một mảnh giấy nhỏ rồi dúi cho một bạn gái nhờ đưa cho Hạnh. Mấy bạn gái nhiệt tình giúp, thậm chí có vẻ rất thích được tham gia trò hoạt động bí mật ấy. Tình trạng đó diễn ra không lâu thì Hạnh ốm nặng. Sau trận ốm, Hạnh viết thư chia tay, Dũng Khói cho tôi xem thư. Nét chữ tròn trịa, nắn nót rất đẹp y như của học sinh đi thi vở sạch, chữ đẹp. Có nhiều chỗ nhòe mực trong thư.

Anh yêu dấu!

Em mong anh thông cảm sau khi đọc thư này.

Anh ạ, cuộc sống của em đẹp hơn nhiều từ khi anh đến với em. Mấy ngày qua, em đã ôn lại nhiều lần kỷ niệm của chúng mình. Em nhớ mặt anh đã ứng đảo thế nào lần đầu nói chuyện, nhớ cảm giác hân hoan như bé con khi được ngồi trên gióng xe, giữ vòng tay mạnh mẽ của anh. Em nhớ nụ hôn đầu khi môi là điểm duy nhất chúng ta cảm nhận nhau. Em đã loạng choạng suýt ngã sau nụ hôn dài và anh đã kịp đỡ lấy em, rồi ôm em...

Thế mà giờ đây em phải viết cho anh những dòng này. Em hiểu cho dù có nói thế nào thì những lời ấy sẽ vẫn là ác độc và phi lý với anh, bởi lẽ chúng cũng ác độc, phi lý với em. Thời gian qua chắc anh cũng biết là em đã kiệt sức vì ốm nặng, lý do cũng chỉ vì sự căng thẳng vì nỗi buồn trong em. Khi ốm em cũng vẫn miên man mơ về anh. Khi tỉnh dậy, em cố nhớ mình đã mơ gì nhưng rồi lòng em lại nhói đau với ý nghĩ phải chia tay tình yêu của mình.

Như anh đã biết, mẹ bị bệnh tim. Nếu có gì xảy ra với mẹ thì chắc em sẽ không sống nổi. Từ khi biết chuyện chúng mình, nhà em không có được giây phút bình yên. Mỗi lần bố to tiếng thì mẹ lại như sắp ngất. Những lúc ấy em sợ lắm! Cách đây mấy ngày bố nói em phải chọn anh hoặc gia đình. Tối hôm ấy mẹ đã nói

chuyện với em rất lâu. Mẹ đã khóc nhiều vì nói em hãy vì mẹ, vì gia đình mà dứt khoát chia tay với anh. Anh ơi, làm ơn hãy hiểu những gì đang diễn ra trong em. Em phải hy sinh những gì đẹp nhất, quý nhất của mình để đổi lấy sự bình yên của gia đình. Em đau đớn vô cùng khi viết những dòng này, và đau đớn hơn nữa khi biết rằng người em yêu sẽ như thế nào khi nhìn được thư này.

Anh ngàn lần yêu dấu của em! Những tháng ngày qua là thời gian đẹp nhất của đời em? Anh đã cho em thật nhiều, vô cùng nhiều? Em biết ơn số phận đã cho em được gặp anh, để em được biết tới hạnh phúc ngọt ngào của tình yêu.

Anh ơi, chúng mình không thể gặp hay liên lạc với nhau được nữa em sẽ dừng bút ở đây, mọi câu chữ chẳng thể nói hết được những gì trong em và em cũng hoàn toàn kiệt sức rồi.

Tình yêu của em! Giữ sức khỏe và đừng buồn nhiều anh nhé!

Mãi yêu anh! Hạnh.

Dũng Khói buồn lắm. Bọn tôi chẳng dám hỏi gì về chuyện ấy. Nó hút thuốc lại, hút liên miên, hút như để đốt cháy nỗi buồn trong lòng. Có đêm muộn, nó gọi công nhà tôi, tay xách chai rượu. Hai thằng ngồi trên cái phản ngoài sân, lặng lẽ tu cạn chai rồi lăn ra ngủ. Thời đó, làng Thủ Lệ có nhiều ao, chuôm, cống rãnh lại sơ sài nên nhiều muỗi. Hôm sau tới lớp, các bạn cứ cười mãi với hai cái mặt chi chít nốt muỗi đốt.

Có những chiều, anh chàng si tình nán nã để ngắm người yêu từ xa. Tôi biết ý đứng chờ. Có lần nhìn thấy Hạnh, mặt nó rạng lên, ngáp ngừng như muốn chạy lại nhưng rồi nó lại nhảy lên xe cắm cổ đạp. Tôi vội vàng phóng theo. Nó đạp xe như điên, môi mím chặt, mắt đỏ ngầu long lanh. Tôi cố đạp cho kịp, không biết an ủi thế nào. Từ đấy thằng bạn tôi như thành một người khác, cái vẻ rạng ngời mấy năm qua biến mất, cặp mắt xéch trở nên u buồn, khắc khổ, đánh võ cũng quyết liệt hơn trước.

Dũng Khói già hẳn đi. Không chỉ buồn mà lòng tự trọng của nó bị thương tổn nặng nề. Cha mẹ Hạnh coi thường gia cảnh của nó nên mới quyết liệt chia rẽ như vậy. Giá trị bản thân, sự nỗ lực vươn lên của một gã trai không là gì đối với cha mẹ Hạnh. Nó chỉ là một thằng trẻ con, không thể bảo vệ người yêu.

Chiều Chủ nhật, Dũng Khói ngồi hút thuốc ở vườn. Nó nhìn ngôi nhà mà buồn phát khóc. Tường đất tróc lở, chân tường có nhiều lỗ hổng. Ngôi nhà thân

thuộc chứa bao ký ức tuổi thơ nhưng vẻ tàn tạ của nó đã khiến xã hội xa lánh. Từ lúc nhỏ, gã trai ước ao tự tay mình xây một ngôi nhà khang trang cho mẹ, để bù đắp phần nào sự vất vả của bà. Làng Thủ Lệ chỉ còn vài ngôi nhà đất giống nhà nó. Cái mái lá đã quá nát, mỗi khi mưa lại phải mang xô, chậu hứng dột. Khổ nhất là những năm đang tuổi ăn, tuổi ngủ mà nhiều đêm nó phải ngồi thu lu ở góc giường để tránh nước mưa. Lúc ấy, nó thèm ngủ ghê gớm và lần đầu tiên nó thấm hiểu nỗi khổ của cái nghèo.

Mấy năm lại đây Dũng Khôi đã làm được những việc của một người đàn ông trưởng thành. Trước mỗi trận bão, nó buộc giăng nhưng chiếc lốp xe đạp cũ cho lớp lá cọ và giấy dầu khỏi bị gió tốc. Có lần giữa đêm bão, một mảng mái bị thổi tung làm trong nhà ướt như ngoài sân. Dũng Khôi trèo lên mái. Một ngọn tre của nhà hàng xóm bị gió đu đẩy, suýt gạt nó xuống đất, bà mẹ chết khiếp, hét ầm. Lần nào nhớ lại chuyện ấy bà mẹ cũng khóc. Hồi mới vào đại học, thấy các bạn sinh viên nội trú được ở trong những căn nhà nhiều tầng vững chắc, mưa gió chẳng hề gì, nó thấy các bạn còn sướng hơn mình. Cuộc sống thiếu thốn đã in dấu vào đời gã trai. Nhiều năm sau, mỗi khi trời mưa nó lại có cảm giác bất an trong lòng.

Cả gia tài của hai mẹ con không bằng một góc trong biệt thự nhà Hạnh. Gã trai lắc đầu, cười cái quan niệm ngây thơ mang hơi hướng cổ tích của mình. Vốn coi thường sự phân biệt của xã hội về giàu nghèo hay cao thấp nên nó đã tự tin chinh phục nàng bằng tính cách mạnh mẽ, tâm hồn lãng mạn, những bài thơ, bài hát, tất cả những gì trong trẻo, chân thành nhất của một thanh niên đang yêu. Nó đã tin là mình sẽ tạo dựng được tương lai của hai đứa, nhưng chính sự tự tin ấy khiến nó bất cần. Phải chăng hai đứa giấu kín mọi chuyện cho tới lúc đi làm, khi nó có cơ hội chứng tỏ bản thân với bố mẹ Hạnh thì tốt biết bao. Sao mình ngu quá vậy? Gã trai tự dằn vặt, dấm mạnh vào cái bể nước trước mặt. Cái bể nước vang lên một tiếng trầm đục. Tay nó đau nhói, máu rỉ ra trộn với những vệt rêu xanh. Nó rút dài một hơi thuốc, nuốt vào trong khiến ngực nóng ran, hồi lâu mới nhả ra. Nó đã bỏ thuốc vì Hạnh, nhưng giờ thì việc ấy có nghĩa gì nữa đâu.

Mặt trời đã xuống thấp. Ngày trước, gã trai thường lên đê ngắm cái thời điểm trắng lệt ẹt của trời đất nhưng giờ thì vẻ đẹp ấy chỉ khiến nó buồn. Hai đứa đã ngắm bao hoàng hôn cùng nhau... Không muốn cho dòng cảm xúc cuốn đi, nó dụi thuốc, đi vào nhà.

Gã trai lôi sách vở ra nhưng không thể tập trung. Đầu với óc! Nó thở dài bất lực. Nó lôi xe đạp ra cho dầu, chỉnh sửa lại phanh, vặn chặt lại mấy con ốc. Đạp xe khi nàng ngồi ở gióng ngang thật thích, vòng tay của nó bao bọc lấy nàng, cảm giác buồn buồn vì tóc nàng bay chạm mặt, tiếng cười khúc khích, ánh mắt và nụ cười tinh nghịch mỗi khi nàng ngoái lên hôn nó khi vào đường vắng, mùi bồ kết, mùi hoa bưởi... Những lúc ấy, mọi góc phố, con đường đều đáng yêu làm sao.

Gã trai sực tỉnh, nhận ra là mình đang thù người bên xe đạp. Nỗi nhớ quên thất. Làm sao quên được khi chiếc xe đạp nó đi, từng con đường, góc phố đều gắn với kỷ niệm với nàng? Rửa tay xong, nó tần ngần không biết làm gì. Khi con tim bơ vơ thì mọi lúc, mọi nơi đều có vẻ lộn xộn, không đúng chỗ. Nó quyết định đạp xe ra ngoài cho khuây khỏa.

Tại sao vậy nhỉ? Tại sao cuộc đời lại phức tạp và buồn như thế chứ? Nó nhớ nụ cười của Hạnh, nụ cười đẹp đến mức khiến nó như cảm thấy đau khi ngắm nhìn. Ký ức kéo về khiến gã trai không để ý, nhận ra thì nó đã ở trước nhà Hạnh. Đôi chân vô thức đưa nó tới. Đây rồi, cái cổng sắt chắc chắn, lạnh lẽo. Chắc chắn, lạnh lẽo như thể cái vật vô tri vô giác ấy cố làm vẻ nghiêm lạnh để xua đuổi nó. Nó muốn đạp đổ cái cổng để vào gặp nàng, để nói với cha mẹ nàng là nó không thể sống thiếu nàng được, nó sẽ phấn đấu hết mình để xây dựng cuộc sống...

Dũng Khôi đứng trước cổng nhà Hạnh không biết bao lâu. Tại sao hôm trước nó có thể đồng ý chia tay được nhỉ? Bao giờ nó mới thoát được nỗi buồn này? Bao giờ thì nó mới có thể quên được nàng? Gió mát rượi. Trời đã sang thu. Thu đẹp mà không có nàng. Hai đứa yêu mùa thu, đã cảm nhận cùng nhau từng làn gió, từng sợi nắng của cái đẹp nao lòng ấy.

Hạnh ơi, làm sao mà anh có thể không yêu em nữa chứ? Gã trai nghĩ, mắt đăm đăm nhìn khuôn cửa sổ. Bóng Hạnh bỗng nhiên sau rèm cửa.

“Hạnh ơi!”

Gã trai buột miệng gọi.

Nghe có người gọi tên mình, Hạnh vén rèm nhìn ra. Dũng Khôi dửng dưng khuấy bóng dưới tán lá bàng, nhưng Hạnh nhận ra ngay cái dáng dong dỏng trên chiếc xe đạp nam. Hạnh luống cuống không biết làm gì. Gia đình đang dùng bữa tối nơi cuối phòng, nàng chẳng thể đáp lại.

Hạnh buông rèm, xoay người sửa mấy cuốn sách trên giá.

Hạnh thương người con trai ngoài kia quá chừng. Dáng hình thân yêu đang mong ngóng. Nàng thèm được chạy ra, nhìn vào đôi mắt như có lửa ấy. Nàng đã từng hôn chúng, đùa là để giảm nhiệt vì không muốn bị thiêu cháy.

Gã trai như cảm nhận được những gì đang diễn ra trong lòng người yêu. Cái bóng nhìn nghiêng với chiếc cổ thanh tú đang ngưng lại ngỡ ngàng trên chiếc rèm cửa xao động.

Lòng gã trai cuộn trào cảm xúc, biết Hạnh đứng đấy vì mình. Nỗi nhớ được diu đi phần nào. Nó biết người yêu cũng đang khổ sở không kém. Nhưng tại sao

hai con người kia lại có quyền ngăn cản tình cảm của nó? Tại sao họ có quyền khinh nó? Những kẻ độc đoán ấy thì hiểu gì về nó? Nó là một gã trai mạnh mẽ, hào hiệp, được tất cả mọi người yêu quý. Nó thấy ghét hai người ấy hơn bao giờ hết. Nó sẽ không chịu lùi bước nữa.

“Hạnh ơi,” Dũng Khói gọi to, dứt khoát. “Ra đây với anh!”

Hạnh giật mình. Rất may là bố mẹ đang vắng cậu em ở cuối phòng nên không nghe thấy gì. Hạnh vội chạy ra mở cổng. Gã trai dựng xe vào góc bìa. Cổng mở, hai đứa ôm chầm lấy nhau, đứng lặng. Cảm nhận nước mắt của người yêu, Hạnh cũng bật khóc.

Dũng Khói tìm môi Hạnh. Mấy năm qua, hai đứa đã trao nhau bao nụ hôn nhưng nụ hôn này chất chứa đau khổ. Người đi đường ngoái lại nhìn. Thời đó, hôn nhau ngoài đường không được chấp nhận nhưng không ai nói gì.

Dũng Khói ghì xiết người yêu, nhìn vào đôi mắt đẫm nước mắt của nàng. Cảm xúc cộng hưởng, mỗi người cảm thấy những gì đang xảy ra ở người kia. Tình cảm bùng cháy sau bao dồn nén, trước nguy cơ mất nhau.

“Hạnh! Vào nhà!”

Có tiếng quát nhưng hai đứa không nghe thấy gì.

“Vào nhà ngay.” Bố Hạnh quát to hơn. Vẫn trong vòng tay của nhau, đôi trẻ ngơ ngác nhìn. Bố Hạnh xông lại kéo tay con gái. Hiện thực tàn nhẫn làm cả hai bừng tỉnh. Gã trai hành động vô thức, kéo người yêu lại. Chát sọt hoang bùng lên. Nó chợt nhận ra sự nhỏ nhen, hẹp hòi của người đàn ông béo tròn, tóc bóng mượt kia. Lão ta thì hiểu gì về tình yêu? Có gì sai khi yêu kia chứ?

Hạnh cảm nhận sức nóng ngùn ngụt trong cặp mắt xéch, hiểu cần dừng sự việc ngay lập tức.

“Buông em ra!” Hạnh bật khóc kêu to.

Gã trai suýt đá tung sinh vật độc đoán, ích kỷ ấy. Mẹ và em trai Hạnh cũng chạy ra. Tiếng nức nở của Hạnh như nước lạnh làm ngưng lại cơn cuồng nộ trong gã trai. Nó thông tay nhìn người yêu bị lôi đi.

“Về đi anh, em xin! Đừng gặp em nữa nhé!” Hạnh hét với lại.

Bà mẹ lách cách khóa cửa. Gã trai lao vào sát công sắt kêu to:

“Anh sẽ mãi yêu em!”

“Em biết, em biết” Hạnh thẫn thức, cố ngoái lại. “Về đi anh!”

Cả nhà Hạnh khuất vào trong. Cánh cửa gỗ đóng sầm. Đèn tăng một phụt tắt. Dũng Khói bám vào cửa, tay cương lên như muốn giựt tung song sắt. Đầu nó ong ong. Thế giới lại xám xịt tuyệt vọng. Người đi đường nhìn nó thương hại. Một bà già chứng kiến từ đầu sự việc lại gần nói:

“Thôi về đi con! Cuộc đời trắc trở là thường.”

Như mất hồn, gã trai lê bước tới gốc bàng, dắt xe xuống đường. Người như không còn chút sinh lực. Nụ hôn đầm nước mắt còn đọng lại trên mặt. Gió mát rượi giúp nó tỉnh lại.

Đêm thu dịu dàng làm nỗi buồn thêm âm u. Tiếng nước nở của Hạnh văng vẳng trong đầu. Gã trai hiểu là không thể để nàng dần vật thêm nữa và sự chia ly là không tránh khỏi.

Tâm trạng của Dũng Khói cộng với sự vắng mặt của Thành và Quang khiến năm cuối đại học của tôi nặng nề hẳn. Khác với Quang và Dũng Khói, chàng triết gia chẳng hề vương bận với mê cung tình ái, mà chỉ thích mãi đắm chìm trong thế giới sách vở. Thời kỳ này, tôi và Dũng Khói hay qua nhà Thành chơi hơn vì không có cơ hội gặp nó ở trường như những năm trước. Chúng tôi đến chơi lần nào cũng thấy nó trong phòng đọc sách. Có lần tôi thấy Thành ngồi vắt vẻo trên đỉnh cái thang chữ A, dùng để lấy sách ở tầng cao. Anh chàng bị hút vào những dòng chữ, chẳng hề biết tôi đang ở cửa phòng. Ánh sáng từ ngọn đèn trần hắt lên vầng trán cao của nó. Sự trầm mặc của trí tuệ có vẻ đẹp khiến tôi không nở phá vỡ. Tôi nhìn lướt một vòng cái thế giới của thằng bạn. Ba bức tường của căn phòng được phủ kín bằng những giá sách suốt từ sàn tới trần. Thành khác chúng tôi nhiều. Chàng triết gia lớn lên trong ánh sáng tri thức, trong nền giáo dục gia đình chu đáo trong khi bọn tôi là những cái cây hoang dại. Tôi nhẹ nhàng rút ra một cuốn sách nhưng sơ ý làm rơi một cuốn khác. Lúc ấy Thành mới nhận ra sự có mặt của tôi.

Quang sắp đi làm ở một công ty nhà nước. Thời kỳ rảnh rỗi khiến anh chàng càng dành nhiều thời gian cho ái tình. Những rắc rối xảy ra chỉ khiến nó cẩn thận hơn. Với anh chàng đa tình thì niềm say mê vẻ đẹp nữ giới là ý nghĩa lớn nhất của sự tồn tại. Âu cũng là số phận tặng riêng nó cái duyên đào hoa, bọn tôi muốn học cũng không được.

Trước khi Thành du học, chúng tôi có bữa rượu chia tay. Tôi bồi hồi sắp phải xa ông bạn uyên bác, người tôi rất tự hào được làm bạn. Tôi quý Thành lắm và đã học được nhiều từ nó. Bất cứ thắc mắc gì của tôi về kiến trúc hay những lĩnh vực khác đều được Thành giải đáp. Nó như một cuốn bách khoa toàn thư của tôi. Mỗi lần gặp Thành, tôi có hẳn một danh sách những điều cần hỏi.

Tôi dự định sẽ uống một trận ra trò hy vọng lấy lại cái không khí sôi nổi của bộ tứ và cũng để có một kỷ niệm đẹp trước khi xa bạn. Thời ấy, uống rượu cũng

chỉ là một kiểu giải trí khác lạ, quán có gì thì uống nấy. Thú thực là chẳng ngon lành gì khi phải đồ cái thứ nước cay xè, đắng ngắt ấy vào miệng nhưng sau vài chén thì phấn chấn, thấy màu sắc cuộc đời tươi vui hơn. Nhưng hôm ấy rượu cho kết quả ngược lại, nó làm lòng người khi đã buồn lại càng buồn hơn. Dững Khói chảy nước mắt sau vài chén. Chúng tôi ngây người. Vài năm qua, anh chàng được làm chủ trái tim hoa khôi số một của trường, nay buồn là tất nhiên. Chúng tôi ngỡ ngàng. Chẳng lẽ một thằng tư chất anh hùng là thế mà lại khóc? Muốn an ủi mà chẳng biết nói sao. Anh chàng si tình quệt nước mắt bằng bàn tay thô ráp rồi nâng chén uống cạn.

Cả bọn im lặng hồi lâu, một lát Thành mới nói:

“Dững ạ, cậu buồn đến thế vì chắc hẳn cậu đã từng rất hạnh phúc. Vậy tại sao không mừng cho cái thời gian hạnh phúc của cậu nhỉ?”

Cả bọn cười, khen triết gia có khác, nói đúng thế.

Dững Khói mặt tươi hẳn lên, giơ chén cụng.

Khi cả bọn đã chén choáng thì một người đàn ông trạc bốn mươi, quần áo rách rưới bê bết bùn đất, vai khoác một bao tải gai thủng lỗ chỗ đi vào.

“Lại ông này!” Thằng bé chạy bàn cau có. “Hôm nào cũng nhiều!”

Người đàn ông như không nghe thằng bé nói gì, lẳng lặng chìa tay xin tiền. Thằng bé vạch mớ tóc lòa xòa trên đầu người đàn ông.

“Các anh xem này.”

Dưới lớp tóc xơ xác, bết vào nhau là một miếng mi ca trong suốt bằng nửa bàn tay. Tôi ghé sát vào nhìn nhưng vội quay mặt đi, không muốn nhìn lâu vào là những mạch máu đỏ hỏn với mô não vẫn vẹn. Người đàn ông tự dung đờ như tượng, hai tay giơ ra trước run lẩy bẩy. Thằng bé chạy bàn vội nhào tới, đỡ ông ngồi xuống ghế.

“Nếu không thì ông ta sẽ lăn quay ra đấy,” nó nói. “Ngày nào cũng qua đây, thỉnh thoảng lại như thế mất mấy phút.”

“Ông ấy làm sao?” Dững Khói hỏi.

“Em đoán là thương binh thất lạc trong chiến tranh. Kia ông ấy tỉnh lại rồi đấy!”

Người đàn ông choàng tỉnh, mắt chớp chớp, đôi lông mày nhíu như đang cố nghĩ điều gì.

“Các anh ấy hỏi nhà chú ở đâu?” Thăng bé vỗ vai người đàn ông.

“Tô... i nhớ...” Ông ta khó nhọc phát ra từng câu. Tôi phải căng tai mới nghe lờ mờ rời rạc mấy câu: “Nhà cạnh sông... Vợ tôi... tôi đi bộ đội... Đi mãi... bắn nhau... Tôi... thấy nhiều bác sĩ... có cả tây... trên ô tô lâu lắm... nhiều đồng đội... dọc bờ sông...”

“Anh tên là gì?” Tôi hỏi.

“Ông ấy không biết đâu,” thăng bé nhanh nhẩu.

“Bọn em hỏi nhiều rồi.”

Người đàn ông lặng im một lát rồi như tự nói với mình:

“Tôi mu... ồ... n thì... m v... ợ tôi.”

“Anh ơi, uống với chúng em chén rượu!”

Dũng Khôi mời nhưng người đàn ông quay người đi ra. Thành Đại Nhân chạy theo đưa ông ta ít tiền, ông ta nhìn chăm chăm vào mấy tờ giấy bạc, mãi mới lập cập cho vào túi áo.

Cuộc gặp tình cờ khiến cuộc rượu nặng nề. Cuộc đời đầy rẫy đau khổ. Ở nơi nào đó, có một người đàn bà mỏi mắt chờ chồng. Dũng Khôi chắc hẳn nhận ra nỗi khổ của nó chỉ là một giọt nước trong bể khổ cuộc đời, nó nâng chén nói:

“Uống nào! Chúc cuộc đời này bớt khổ.”

“Rồi mọi chuyện cũng sẽ qua đi,” tôi thêm vào rồi đùa muốn cải thiện không khí. “Nỗi buồn là một nốt nhạc trong cả giai điệu cuộc đời, rồi mà sẽ lại có được những niềm vui hạnh phúc mới.”

Tôi vỗ mạnh vào vai Dũng Khôi khiến rượu sánh xuống áo nó.

“Tuần nói đúng!” Quang tán thưởng. “Chúc cho giai điệu của chúng ta có nhiều những nốt bay bổng.”

Cả bọn cạn chén. Thành tiếp tục rót nhưng cuộc rượu hôm ấy chẳng thể cất cánh được. Hình ảnh người đàn ông lặng vắng trong tôi. Ước gì có thể tìm lại ngôi nhà với người vợ cho con người tội nghiệp đó. Tôi ra ngoài muốn hỏi chuyện thêm nhưng người đàn ông đã tan mất trong làn mưa giăng giăng như rây bột. Ngọn đèn đường thả những tia vàng yếu ớt chỉ đủ sáng một mảng đường.

Tuy chấp nhận mọi chuyện điềm đạm hơn trước nhưng nỗi buồn cứ như một khối đá đeo nặng mãi trong lòng Dũng Khói. Tình yêu đến và đi như một giấc mơ mà dư vị ngọt ngào còn đọng mãi, gã trai ngẩn ngơ mãi không thôi.

Nó hát hò, bập bùng ghi-ta, cố lấy lại giai điệu sôi nổi nhưng không thể. Cảm hứng âm nhạc đã cạn cùng với mắt mắt. Nhạc vui không hợp mà nhạc buồn thì cộng hưởng, làm khổ sở thêm cõi lòng dần vật. Đam mê võ thuật cũng nguội dần. Võ thuật đã góp phần làm thành nó như hôm nay, nhưng trong cuộc sống muôn mặt này, nó cần nhiều thứ khác nữa.

Nó cố không để nỗi buồn tước đi nghị lực sống. Nó cần làm tốt những gì trong tầm tay, cần tập trung vào đề án tốt nghiệp. Việc bán hàng ở nhà cho nó tiếp xúc với những người lao động quanh năm ngày tháng chỉ biết xoay quanh với cuộc mưu sinh khó nhọc, chán chường. Nó thấy mình vẫn may mắn so với họ.

Nhiều lần ở trường, Dũng Khói vô tình nhìn thấy Hạnh. Mỗi lần như vậy là một lần khổ sở. Nó phải ghì giữ con tim khỏi gào thét, phải dập đi khao khát được chạy lại bên nàng. Nhưng gã trai cay đắng hiểu rằng chiều theo sự quấy đạp của con tim chỉ kéo dài đau khổ vô ích. Mỗi lần như vậy, nó lánh ra chỗ vắng người để lấy lại thăng bằng. Nó không muốn bạn bè nhìn thấy mình những lúc như vậy.

Trong sâu thẳm, gã trai vẫn hy vọng. Nó muốn ra trường với bằng tốt nghiệp loại giỏi, có chỗ làm tốt, đỡ đần mẹ và xây được một ngôi nhà khang trang, để chứng tỏ với cha mẹ Hạnh nó là người thế nào, và biết đâu nó sẽ lại có được Hạnh, ước mơ đẹp nhất của đời nó.